

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/31/2014
Identifikačné číslo spisu:	8810205142
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8810205142.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu H. A., nar. X. C. XXXX, bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vrabcom, Popradská 68, 040 11 Košice, proti žalovanému Agromix výrobná-obchodná spoločnosť, spol. s r. o., so sídlom Sedliská 367, IČO: 31 719 627, zastúpeného advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Poštová 14, Košice, o zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8Cb 65/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 16. januára 2014, č. k. 2 Cob 85/2013-611, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 23. 09. 2013 č. k. 8 Cb 65/2010-588 zrušil predbežné opatrenie, nariadené uznesením Okresného súdu vo Vranove nad Topľou č. k. 8 Cb 65/2010-167 zo dňa 15. 04. 2011. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou vedenou na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11 Cb 65/2010 domáha zrušenia jeho účasti v spoločnosti Agromix výrobná-obchodná spoločnosť, spol. s r. o., Sedliská 367, IČO: 31 719 627. Dňa 23. 02. 2011 žalobca podal na súd návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadal, aby súd prikázal konateľovi spoločnosti zdržať sa nakladania s majetkom spoločnosti Agromix výrobná-obchodná spoločnosť, spol. s r. o., a to s nehnuteľným majetkom spoločnosti, strojmi, strojovými zariadeniami, motorovými vozidlami a ostatnými zariadeniami vo vlastníctve spoločnosti Agromix výrobná-obchodná spoločnosť, spol. s r. o., v rozsahu jeho predaja, darovania, zamenenia, založenia, zaťaženia vecným bremenom, daním do nájmu, vloženie do majetku inej obchodnej spoločnosti až do právoplatného skončenia vo veci. Okresný súd dňa 15. 04. 2011 vydal uznesenie, v ktorom v časti vyhovel návrhu žalobcu na vydanie predbežného opatrenia a v prevyšujúcej časti tento návrh zamietol. Dňa 23. 08. 2013 podal žalovaný návrh na zrušenie predbežného opatrenia. Svoj návrh odôvodnil tým, že neboli a ani nie sú splnené zákonné podmienky pre vydanie predbežného opatrenia a medzi žalobou o zrušenie účasti v spoločnosti a návrhom na vydanie predbežného opatrenia nie je žiadny vzťah, t. j. absentuje vecná súvislosť, pretože nakladanie s majetkom spoločnosti objektívne nemôže ohroziť právo žalobcu na zrušenie účasti v spoločnosti.

Okresný súd poukázal na ust. § 74, § 75, § 76, § 102 ods. 1 O. s. p. a § 77 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého predbežné opatrenie súd zruší, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo nariadené. Okresný súd mal za to, že v danom prípade dôvody, aby predbežné opatrenie naďalej plnilo svoju funkciu, pominuli. Nebola preukázaná dôvodná obava žalobcu z toho, že dochádza k úmyselnému zníženiu majetku spoločnosti konaním jej konateľa. Tieto tvrdenia žalobcu v návrhu na vydanie predbežného opatrenia nijako nepreukázal doložením akýchkoľvek dôkazov a nedokázal úmysel žalobcu takto konať. Pominula preto naliehavá potreba dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi konania. Okresný súd tiež dospel k záveru, že v tomto prípade absentuje vecná súvislosť medzi vydaným predbežným opatrením a právnym vzťahom, ktorý je predmetom konania, keďže vydaným predbežným opatrením došlo k zákazu nakladať s majetkom spoločnosti a dôvod, pre ktorý sa vedie toto konanie, je zrušenie účasti spoločníka v spoločnosti. Neexistuje príčinná súvislosť medzi predbežným opatrením a právnym vzťahom, ktorý je predmetom konania. Preto okresný súd vyhovel návrhu žalovaného a predbežné opatrenie v celom rozsahu zrušil, pričom sa stotožnil s dôvodmi, ktoré uviedol žalovaný v návrhu na zrušenie predbežného opatrenia. Okresný súd tiež uviedol, že s poukazom na ust. § 145 O. s. p. o trovách konania rozhodne až v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

Krajský súd v Prešove uznesením zo 16. januára 2014 č. k. 2 Cob 85/2013-611 rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh žalovaného na zrušenie predbežného opatrenia, nariadeného Okresným súdom Vranov nad Topľou zo dňa 15. 04. 2011 pod č. k. 8 Cb 65/2010-167 zamietol. Odvolací súd taktiež poukázal na ust. § 77 ods. 2 O. s. p., pričom konštatoval, že v danom prípade dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené, nepominuli, ani ich žalovaný v návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia dodatočne nepreukázal. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade je skutková a zároveň procesná situácia v tomto štádiu konania taká, že dôvody, pre ktoré bolo nariadené, doposiaľ nepominuli, teda trvajú i naďalej. Je nesporné, čoho sa žalobca domáha v konaní vo veci samej (zrušenia jeho účasti ako spoločníka v spoločnosti žalovaného), pričom v súvislosti s vecou samou bolo dôvodne nariadené predbežné opatrenie, čo konštatovali súd prvostupňový, odvolací, ako aj dovolací. To, že pominuli dôvody existujúce v čase nariadenia predbežného opatrenia, ako aj v čase jeho trvania, žalovaný doposiaľ ničím neosvedčil. Ak totiž pretrváva dočasný zákaz daný konateľovi spoločnosti žalovaného nakladať s majetkom spoločnosti v zmysle právoplatne nariadeného predbežného opatrenia, tento zákaz nemôže ničím privodiť závažnú ujmu žalovanému v jeho obchodnej činnosti až do skončenia konania vo veci samej. Nariadené predbežné opatrenie smeruje jednak k dočasnej úprave pomerov účastníkov (žalobca je doposiaľ spoločníkom žalovanej spoločnosti), zároveň zabezpečuje aj prípadný budúci výkon súdneho rozhodnutia, a to pre prípad, ak by žalobca bol vo veci samej úspešný. ak by bola jeho účasť ako spoločníka v spoločnosti žalovaného zrušená právoplatným rozhodnutím v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, mu vznikne právo dožadovať sa vyplatenia vyrovnacieho podielu. Toto jeho budúce právo by bolo ohrozené, resp. nemohol by sa ho úspešne domôcť, ak by spoločnosť žalovaného znižovala svoje obchodné imanie nakladaním i s nehnuteľnosťami, ktorých predbežný zákaz sa týka. Práve dočasná predbežná úprava nariadená právoplatným predbežným opatrením tomu zamedzuje. Preto aj z tohto dôvodu konštatovanie okresného súdu, že nariadené predbežné opatrenie nemá žiaden súvis s vecou samou, neobstojí. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh žalovaného na zrušenie predbežného opatrenia podľa § 220 O. s. p. zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie podaním zo dňa 01. 04. 2014, doručeným súdu prvého stupňa 2. apríla 2014, t. j. v zákonnej lehote.

Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolateľ podal dovolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to v zmysle ust. 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Žalovaný trvá na tom, že neboli a nie sú splnené zákonné podmienky pre vydanie predbežného opatrenia.

Jednou z hlavných podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia je osvedčenie skutočností odôvodňujúcich jeho nariadenie, ktoré sa osvedčujú predovšetkým listinnými dôkazmi, pripojenými k návrhu. Tvrdenie žalobcu, že konateľ spoločnosti úmyselne zmenšuje majetok spoločnosti, bolo a stále je iba v rovine domnienok, keďže sám žalobca vo svojom návrhu uviedol, že dôkazom toho je, že konateľ zrejme previedol dve prevádzky, bez toho, aby túto skutočnosť aspoň osvedčil. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam, na ktoré sa vzťahuje uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil konanie, z ktorého by vyplynul záujem žalovaného disponovať s nimi. Žalobca neosvedčil žiadny úmysel žalovanej spoločnosti, resp. jej konateľa, disponovať s nehnuteľnosťami, vôbec neosvedčil úmysel disponovať s majetkom takým spôsobom, že by došlo k zmenšeniu majetku spoločnosti, resp. k zníženiu hodnoty spoločnosti, a teda k ohrozeniu jeho prípadného nároku na vyrovnací podiel. Žalobca nepredložil také dôkazy, ktorými by osvedčil, že spoločnosť má záujem predávať majetok, znižovať hodnotu základného imania, brať úver. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že medzi žalobou o zrušenie účasti v spoločnosti a návrhom na nariadenie predbežného opatrenia nie je žiadny vzťah, t. j. absentuje vecná súvislosť, pretože nakladanie s majetkom spoločnosti objektívne nemôže ohroziť právo žalobcu na zrušenie účasti v spoločnosti. Ak predmet návrhu na vydanie predbežného opatrenia skutkovo a ani právne nesúvisí s predmetom konania vo veci samej, nehrozí teda ani dôvodná obava, že by výkon rozhodnutia vo veci samej mohol byť ohrozený. Výkon rozhodnutia, ktorým sa zrušuje účasť spoločníka v spoločnosti, nemôže byť objektívne nijako ohrozený prevodom majetku spoločnosti. Vecná súvislosť s právnym vzťahom, ktorý je predmetom konania vo veci samej, by bola vtedy, ak by žalobca žaloval o zaplatenie vyrovnacieho podielu a nie zrušenie účasti v spoločnosti, pričom dôvodnosť nároku na vyplatenie vyrovnacieho podielu nebola v konaní osvedčená. Žalobca požadoval predbežnú ochranu svojho práva na zrušenie jeho účasti v spoločnosti - toto právo nemôže byť ohrozené nenariadením predbežného opatrenia. Predbežným opatrením sa má zabezpečiť, aby nedošlo k znemožneniu výkonu rozhodnutia. Výkon rozhodnutia, ktorým sa zrušuje účasť v spoločnosti, však nijako nemôže byť ohrozený tým, že sa nenariadi predbežné opatrenie, zakazujúce nakladať s nehnuteľnosťou z dôvodu, že pri zrušení účasti v spoločnosti sa iba ruší účasť a nie ukladá povinnosť niečo plniť, resp. priznáva práva (takéto rozhodnutie je materiálne nevykonateľné, čiže nemôže byť ani reálne ohrozené). Ide o predbiehanie v čase, kedy ešte nie je isté, či účasť v spoločnosti vôbec bude zrušená, a teda právo na vyrovnací podiel je hypotetické. Nárok na zrušenie účasti nemôže byť znemožnený tým, že sa bude nakladať s majetkom spoločnosti, teda žiadna ujma na právach žalobcu v tomto prípade nehrozila. Keďže žalobca neosvedčil existenciu konania, smerujúceho k zmenšeniu majetku žalovanej spoločnosti, logicky nemožno uvažovať o existencii nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy.

Žalovaný tiež poukázal na tú skutočnosť, že žalobca podal proti žalovanej spoločnosti podnet na porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, keďže mal za to, že žalovaná spoločnosť prostredníctvom konateľa spoločnosti podľa vyjadrenia žalobcu „tuneluje“ spoločnosť. Toto trestné konanie sa viedlo pod sp. zn.: G. S.-XXX/R.-Y.-XXXX a trestné stíhanie bolo uznesením zastavené a nadobudlo právoplatnosť 13. 02. 2013 vydaním uznesenia OP Vranov nad Topľou pod č. J. XXX/XXXX o zamietnutí sťažnosti proti uvedenému uzneseniu. Aj toto trestné konanie jednoznačne preukazuje, že žalovaná spoločnosť hospodári so svojím majetkom v súlade so zákonom a aj z toho dôvodu nariadené predbežné opatrenie, ktoré bolo napadnutým uznesením zrušené, bolo vydané nezákonne.

Žalovaný je toho názoru, že žalobca nespĺňal povinnosť osvedčiť skutočností, rozhodujúce pre nariadenie predbežného opatrenia.

Podľa právneho názoru Ústavného súdu SR, rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR.

Z dočasného charakteru predbežných opatrení vyplýva, že pred jeho nariadením súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, potrebné na vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej a ani nemusí dodržať formálny postup určený na dokazovanie. Avšak ani predbežné opatrenie nemožno vydať len na základe

tvrdení žalobcu bez toho, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti, umožňujúce záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému má byť poskytnutá predbežná ochrana a bez osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy.

Nenakladanie s vecami alebo právami má svoje ústavné a zákonné limity. Ústavne sa vychádza z toho, že nenakladanie s vecami a právami (zákaz disponovania s nimi), je nesporne zásahom do vlastníckeho práva, ako aj do iných ústavne zaručených práv. Podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy SR je zaručená nedotknuteľnosť osoby a súkromia. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného a súkromného života. Tieto ústavne zaručené práva sa musia rešpektovať aj pri nariaďovaní predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. e/.

Keďže v danom prípade vôbec neexistovali dôvody na vydanie uznesenia o predbežnom opatrení, preto bol žalovaný rovnako oprávnený navrhnúť aj zrušenie nezákonného predbežného opatrenia. Možnosť dosiahnuť zrušenie predmetného predbežného opatrenia žalovanému plynie zo zákona (§ 77 ods. 2 O. s. p.). Z uvedeného vyplýva, že O. s. p. poskytuje účastníkovi, voči ktorému smeruje výrok predbežného opatrenia, primeranú a efektívnu ochranu pred neopodstatneným a nezákonným obsahom predbežného opatrenia aj počas konania o veci samej.

Vzhľadom na uvedené žalovaný je toho názoru, že preukázal dôvody na zrušenie predbežného opatrenia a je tu preto aj daný dôvod na zrušenie uznesenia Krajského súdu v Prešove.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 12. 05. 2013. Žalobca považuje dovolanie za účelové a podľa neho sa neopiera o žiadne faktické, ani právne relevantné dôvody. Žalovaný podaným dovolaním len spôsobuje prieťahy v konaní v snahe oddialiť meritórne rozhodnutie vo veci. Žalobca má za preukázané, že konaním štatutárneho orgánu a majoritného spoločníka dochádza k úmyselnému znížovaniu hodnoty aktív žalovaného, v snahe znížovať hodnotu aktív žalovaného, aby v prípade neúspechu v spore nebolo možné uspokojiť nárok žalobcu. V prípade zrušenia predbežného opatrenia by žalovaný mohol bez obmedzenia scudziť aktíva v spoločnosti a tým zmariť uspokojenie zákonného nároku žalobcu ešte jednoduchšie a rýchlejšie. Štatutárny zástupca žalovaného dlhodobo porušuje zákonné povinnosti a neumožňuje spoločníkom nahliadnuť do účtovných dokladov spoločnosti v rozpore s ust. § 122 Obch. zákonníka. Táto skutočnosť je konajúcemu súdu známa, keďže sa na Okresnom súde Vranov nad Topľou vedie konanie o povinnosti umožniť nahliadnuť do dokladov spoločnosti. Predmetná vec je taktiež vedená v senáte JUDr. Zolotovej, rovnako ako konanie 8 Cb 65/2010. Žalobca je toho názoru, že nenastala zmena pomerov, ktorá by zakladala dôvody na zrušenie predbežného opatrenia. S odôvodnenosťou zákonných podmienok na vydanie predbežného opatrenia sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove.

Žalobca poukázal na fakt, že v zmysle ust. § 239 ods. 3 O. s. p. dovolanie proti uzneseniu o predbežnom opatrení nie je prípustné. Túto skutočnosť už konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí 3 Obdo 52/2011 zo dňa 29. 11.2011. Žalobca preto považuje dovolanie žalovaného za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napáda rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území SR. V zmysle ust. § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovolateľ napadol dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o predbežnom opatrení. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O. s. p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napr. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napr. o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy, podávať opravné prostriedky, atď.).

Z obsahu podaného dovolania je však zrejmé, že namieta dovolateľ predovšetkým vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvého stupňa o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia. V skutočnosti, že odvolací súd nesprávne posúdil podmienky pre zrušenie predbežného opatrenia podľa ust. § 77 ods. 2 O. s. p., videl žalovaný existenciu vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd však uvádza, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť len procesne nesprávnou činnosťou súdu a túto vadu nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým súd dospel pri posudzovaní oprávnenosti dovolateľom uplatneného nároku, resp. v právnom hodnotení veci, vyjadrenom v súdnom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Skutočnosť, že žalovaný inak posudzoval dôvody pre zrušenie predbežného opatrenia, ako ich vyložil a posúdil odvolací súd, neznamená porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a vznik vady konania v zmysle ust. § 237 O. s. p. Pod prizmou dodržania základných zásad spravodlivého súdneho procesu nemožno považovať podanie návrhu na zrušenie predbežného opatrenia za účinný prostriedok, zodpovedajúci adekvátnej možnosti žalovaného, ako docieľiť nenariadenie predbežného opatrenia. Z povahy tohto prostriedku vyplýva, že ide o právny prostriedok použiteľný ex post, t. j. až v novom a samostatnom konaní o zrušení predbežného opatrenia, navyše, dôkazné bremeno v ňom zaťažuje žalovaného, ktorý musí novými skutočnosťami a novými dôkazmi súdu preukázať, že dôvody na nariadenie predbežného opatrenia tu ani neboli, resp. už nie sú. V tomto konaní sám na rozdiel od pôvodného konania, v ktorom bolo predbežné opatrenie nariadené, už naplno uplatní princíp rovnosti zbraní, pretože návrh na zrušenie predbežného opatrenia, i rozhodnutie o ňom súd musí doručiť všetkým účastníkom konania, rovnako aj odvolanie jedným z účastníkov konania v súlade s ust. § 168 ods. 2a § 209a ods. 1 O. s. p.

Z obsahu žalovaným podaného dovolania vyplýva, že žalovaný tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania žalovaného). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. 1Cdo 62/2010, sp. zn. 2Cdo 97/2010, sp. zn. 3Cdo 53/2011, sp. zn. 4Cdo 68/2011, sp. zn. 5Cdo 44/2011, sp. zn. 6Cdo 41/2011).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných vád konania, tvrdených žalovaným (§ 237 písm. f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania, vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ust. § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.